

Våren är här, en ny vår, ett nytt år - nya möjligheter.

Det är på våren som vi sår och planterar, det är på våren som man måste våga satsa för att det ska bli någon skörd till hösten.

Vintern har släppt sitt grepp om jorden och överlämnat den till oss. Vi har fått chansen till en ny start, men vågar vi ta den?

"Att våga är att förlora fotfästet för ett ögonblick,
att inte våga är att förlora sig själv" säger Kirkegaard.

Det är så sant så, men det är lättare sagt än gjort - att våga ta klivet ut i det okända. Det kräver mod.

För dom av oss som lider lite brist på livsmod kan våren vara en svår tid.

Alla möjligheter som våren erbjuder blir till krav och måsten, man känner sig bara mer och mer otillräcklig och beige.

Fast om man är liten och beige så är det ju ändå ingen som ser om man skulle tappa fotfästet för ett ögonblick.

"Är det någon som sett en man, en liten beige man?"

"Nä, joförästen, det satt visst någon i en lerpöl därborta!"

Jaha då var det någon som vågat, som vågat ta steget, som vågat förlora fotfästet. Han kanske dratta på ändan men han förlorade inte sig själv. Han växte som människa och fick mod att våga ta chansen när den dyker upp igen.

Nya möjligheter kommer och går, det gäller bara att våga se dem - i tid. Att inte sätta på sig skygglappar och mörka glasögon. Att inte stänga sig inne, i sin egen lilla värld.

"Vårt fängelse är byggt av rädslans stenar.

Vår fångdräkt är vårt eget knutna jag" skaldade Anders Frostensson 1968

Så slå dig fri, kom ut i solen, låt vårens regn lösa upp alla knutar.

Bort med all beigehet, bort med alla nyanser av brunt.

Våren kommer med färger och fågelsång,

låt oss hälsa den med ett fyrfaldigt leve